

Arrest

nr. 291 074 van 27 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X 2003.

1.2. Verzoeker dient op 12 augustus 2020, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NMBV), een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 24 september 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van zijn toenmalige voogd, die als vertrouwenspersoon aanwezig is.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Balosan, gelegen in het district Chahardara van de provincie Kunduz. U stelt geboren te zijn op X 2003, bent Pasjtoen van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

Uw vader had een stoffenwinkel in het dorp waarin u hielp wanneer het nodig was. Op een dag toen u alleen in de winkel was, kwamen twee onbekende gemaskerde mannen naar de winkel. Ze wilden u iets geven en zeiden dat u het naar de bazaar moest brengen. U vertelde dit 's avonds aan uw vader. De volgende dag kwamen de mannen opnieuw, nu was uw vader wel aanwezig. De mannen spraken met uw vader en vertelden dat ze eerder met u spraken en wilden dat u iets voor hen naar de bazaar zou brengen. Uw vader smeekte het niet te doen, maar de mannen dreigden dat ze u zouden vermoorden als u het niet zou doen.

U werd vervolgens gedwongen een vest te dragen en werd in een auto met een chauffeur gezet. Toen jullie aan de controlepost aan de brug van Chagasi kwamen, vroeg een soldaat of u ziek was. Ze controleerden jullie en de wagen en vonden de vest die u aan had. De soldaten arresteerden de chauffeur en namen u mee naar de controlepost, waar u ondervraagd werd. Twee dagen later mocht u uw vader bellen om u op te halen. Uw vader nam niet op, dus belde u uw oom. Deze oom haalde u op aan de controlepost en bracht u naar een vriend van hem. Daar bleef u twee of drie dagen voordat uw oom terugkwam, die zei dat de taliban dagelijks naar uw huis kwam om u te zoeken. Hij stuurde u vervolgens met een smokkelaar uit het land.

Toen u in Servië was, had u contact met uw familie. U hoorde toen dat uw vader opgepakt en gedood was en uw moeder in elkaar geslagen werd. U reisde via Iran, Turkije en Servië naar België. U bent niet op de hoogte door welke andere landen u reisde. U diende op 12 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in België in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij de beoordeling van uw verklaringen werd rekening gehouden met uw minderjarige leeftijd toen u Afghanistan verliet. Op basis van uw verklaringen was dit waarschijnlijk eind 2019, begin 2020. U verklaart op 24 september 2021 bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat u ongeveer twee jaar daarvoor Afghanistan verlaten hebt toen het geen winter was, maar bijna winter (CGVS p. 11). Uw verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd op 12 augustus 2020 en u verklaarde bij uw registratie als minderjarige tevens dat u ongeveer een jaar daarvoor Afghanistan verlaten had (Zie Fiche NBMV). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u op 15 januari 2021, toen u hier al een half jaar was, dat u ongeveer een jaar onderweg was. Er kan dus aangenomen worden dat u eind 2019 of begin 2020 Afghanistan heeft verlaten, toen u zestien jaar oud was. In kader van uw minderjarige leeftijd tot 15 augustus 2021 werd toegestaan dat uw voormalige voogd als vertrouwenspersoon het persoonlijk onderhoud kon bijwonen.

U vreest gedood te worden door de taliban in Afghanistan. Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielerelaas aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend

te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het CGVS te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend.

U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Onderstaande vaststellingen tonen aan dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor de taliban dient te koesteren. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u er immers op geen enkel moment doorheen uw verklaringen in geslaagd bent om aan te tonen waarom de taliban u of uw familie individueel zou viseren voor een gedwongen rekrutering. U weet niet waarom de twee gemaskerde leden van de taliban de winkel van uw vader uitkozen (CGVS p. 18). U heeft bovendien geen verklaring waarom ze u specifiek zouden viseren (CGVS p. 22).

Voorts dient hieraan toegevoegd te worden dat uit het rapport EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Recruitment by armed groups van september 2016 blijkt dat een gedwongen rekrutering door de taliban zoals die door u beschreven werd, weinig gebruikelijk is in Afghanistan. De taliban heeft geen gebrek aan vrijwilligers of rekruten en maken enkel gebruik van gedwongen rekrutering in uitzonderlijke gevallen. Er wordt bijvoorbeeld gerapporteerd dat de taliban personen met een militaire achtergrond proberen te rekruteren, zoals leden van de Afghaanse nationale veiligheidsdiensten. Rekrutering door de taliban is bovendien doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Bijvoorbeeld door middel van propaganda in zogenaamde 'madrassa's', religieuze scholen. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef, komt slechts zelden voor.

Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat uit objectieve informatie gerapporteerd door Human Rights Watch (HRW) in februari 2016 blijkt dat er in het district Chahardara van de provincie Kunduz midden 2015 – ongeveer vijf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan - effectief sprake was van gedwongen rekrutering van jongeren door de taliban, dit naar aanleiding van de eerste inname van Kunduz in de zomer van 2015. Uit dit rapport blijkt dat madrassa's die door de taliban gecontroleerd worden actief zijn in de provincie Kunduz sinds 2012 – meer bepaald in de districten Chahardara en Dasht-e Archi. Commandanten gebruiken die madrassa's niet enkel voor de indoctrinatie van kinderen, maar ook voor militaire opleiding. Vroeger werden jongens die geselecteerd werden voor militaire training vaak naar Noord-Waziristan in Pakistan gestuurd, maar sinds de taliban een aantal districten in Kunduz (gedeeltelijk) controleert, trainen ze ook jongeren in Kunduz. Meer specifiek blijkt dat de kinderen in die madrassa's tegen dat ze dertien jaar oud zijn, vaak getraind zijn in diverse militaire technieken zoals het gebruik van vuurwapens en van IED's. Eens opgeleid worden de kinderen aan specifieke groepen van de taliban in het district toebedeeld. Ook een recenter rapport van het Afghanistan Analyst Network (AAN) van januari 2021 dat de situatie in het district Dasht-e Archi van de provincie Kunduz beschrijft, een district dat samen met het nabijgelegen Chahardara reeds voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021 voor grote delen in handen was van de taliban. Uit dit rapport kan vastgesteld worden dat er in Kunduz zelfs onder talibanbewind – behoudens uitzonderlijke situatie - geen sprake is van gedwongen rekrutering. In de plaats van gedwongen rekrutering moedigt de taliban dorpelingen aan hun kinderen naar de madrassa's te sturen, waar ze hen vervolgens overtuigen zich achter het doel van de taliban te scharen. Dat u plots, zonder enige voorgaande indoctrinatie of training zou worden meegenomen uit de stoffenwinkel van uw vader door twee gemaskerde leden van de taliban die u nooit eerder had gezien om met een vest naar de bazaar gebracht te worden, strookt niet met de gangbare wijze van rekrutering door de taliban. Des te meer gezien u verklaart religieuze lessen gevolgd te hebben gedurende een tweetal jaar in de moskee van uw dorp en niet in een madrassa, die in gebieden waar de taliban actief is vaak gecontroleerd worden door de taliban (CGVS p. 15). Wanneer u geconfronteerd wordt met de vaststelling dat de taliban doorgaans genoeg vrijwilligers heeft, kan u geenszins verklaren waarom ze u - een jongen die ze nooit eerder spraken – zouden willen meenemen (CGVS p. 22). Dat u op de door u beschreven manier door de taliban benaderd werd en plotseling tegen uw wil werd meegenomen voor een gedwongen rekrutering is in het licht van bovenstaande informatie bijgevolg weinig overtuigend. Verder blijkt u ook over de gebeurtenissen nadat u met een vest in de auto zou zijn gezet door de taliban niet goed op de hoogte. U heeft geen idee wat voor vest ze u aandeden, waarom ze u een vest aan deden en wat ze precies van u verwachtten (CGVS p. 19, 21). U bent niet op de hoogte wat er met de chauffeur die u op vraag van de taliban meenam richting

de bazaar gebeurde nadat jullie werden aangehouden aan de controlepost (CGVS p. 20). Uw verklaringen over de periode waarin u vast werd gehouden in de controlepost zijn ook zeer oppervlakkig. U verklaart er tweemaal ondervraagd te zijn door twee verschillende personen en er zelfs overnacht te hebben (CGVS p. 20-21). U bent echter niet in staat te zeggen door wie u ondervraagd werd, hoe de plek waar u werd vastgehouden eruit zag en kan niet vertellen welke vragen ze een uur lang aan u stelden (CGVS p. 20-21). Deze vaststellingen over de manier waarop u slachtoffer zou zijn geworden van gedwongen rekrutering door de taliban en de daaropvolgende ondervraging door de veiligheidsdiensten, ondermijnen de geloofwaardigheid uw asielrelaas op fundamentele wijze. De bronnen waarop het CGVS zich beroept zijn toegevoegd aan het administratieve dossier.

Daarnaast valt op dat uw kennis over de taliban in uw regio, de groepering die u wilde inlijven en die de reden is voor uw vertrek uit uw land van herkomst, zeer summier en gebrekkig is. U stelt meteen voorop dat u niet zoveel over de taliban in uw dorp weet, enkel dat ze naar het dorp kwamen om mensen uit te nodigen om naar de moskee te gaan en hen te dwingen te bidden. Verder weet u niet wat ze nog allemaal deden. Gevraagd naar de regels die de taliban aan de bevolking van uw dorp oplegde, herhaalt u de regels betreffende het gebed en de moskee, en verklaart u dat men Ushr moest geven. U kan echter niet uitleggen wat dat precies inhoudt (CGVS p. 8). U noemt wel een aantal namen van belangrijke talibancommandanten in uw regio, maar weet verder niets over hen. U stelt dat u de namen hoorde van andere jongens die les volgden in de moskee, maar kan desondanks niets over de commandanten vertellen. U weet niet waar ze verbleven, van waar ze afkomstig waren of wat ze precies deden (CGVS p. 8-9). Ook over de meer lokale leden van de taliban geeft u enkel oppervlakkige antwoorden. U verklaart enkel dat ze steeds gemaskerd waren en naar de moskee kwamen om te spreken, maar dat u niet naar hen mocht luisteren van uw vader (CGVS p. 9). Gevraagd naar een talibangevangenis in uw district, antwoordt u dat u er 'misschien' van gehoord heeft, maar kan u er niets over te vertellen (CGVS p. 23). Bovendien bent u niet in staat een voorbeeld te geven over de gevechten die de taliban met het nationale leger of de lokale Arbaki's heeft gehad in uw regio (CGVS p. 10, 23). Dit is zeer opmerkelijk voor een inwoner van een gecontesteerd district ten tijde van uw vertrek, waar reeds een decennium sprake is van een significante talibaninvloed en heel wat veiligheidsincidenten plaatsvonden. Uw merkwaardig gebrek aan kennis over de taliban en diens gedragingen in uw eigen omgeving, is een verdere negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts is het zeer opmerkelijk dat u over geen enkele andere persoon hoorde die op een gelijkaardige manier werd lastiggevalen. U verklaart immers dat u een tweetal jaar sinds u veertien jaar oud was naar de religieuze lessen in de moskee van uw dorp ging samen met een vijftientigtal andere jongens. Daarnaast verklaart u dat u ook aan cricket en voetbal deed (CGVS p. 15 – 16). Er kan dus worden aangenomen dat u contact had met deze andere jongeren, u noemt immers de namen van een aantal dorpsgenoten (CGVS p. 16). Dat u in die context geen enkel ander voorbeeld van (gedwongen) rekrutering door de taliban kan aanhalen, versterkt de twijfels omtrent de waarschijnlijkheid van uw asielrelaas.

Ook over de gebeurtenissen na uw vertrek blijkt u niet goed op de hoogte. U verklaarde bij de DVZ dat uw vader toen u in Servië kwam vermoord werd door de taliban (Zie 'Vragenlijst CGVS' in het administratief dossier). Tijdens het persoonlijk onderhoud haalt u dit echter niet eens spontaan aan (CGVS p. 17). Desalniettemin haalde u bij DVZ wel aan dat uw vader reeds meegenomen werd door de taliban terwijl u in het huis van uw oom verbleef (Zie 'Vragenlijst CGVS' in het administratief dossier). Uit uw verklaringen over uw reisweg bij de DVZ blijkt dat u ongeveer vier maanden onderweg was van Afghanistan naar Servië, wat zou willen zeggen dat uw vader vier maanden nadat hij meegenomen werd door de taliban vermoord werd (Zie 'Verklaring DVZ, p. 12'). Elders verklaart u dan weer dat hij ongeveer een jaar geleden overleden is (Zie 'Verklaring DVZ, p. 9'). Wanneer u verder over de dood van uw vader bevraagd wordt, kan u niets bijkomend vertellen, wat zeer opmerkelijk is. Indien uw vader effectief vermoord zou zijn door de taliban, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u geïnteresseerd bent in de precieze omstandigheden rond zijn dood. Des te meer omdat u verklaart in contact te staan met uw familie en uw moeder een maand voor het persoonlijk onderhoud nog gesproken te hebben (CGVS p. 14). Dat u hier geen bijkomende informatie over heeft, bevestigt de twijfels omtrent de waarschijnlijkheid van uw asielrelaas.

Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is weinig waarschijnlijk dat uw oom langs moederszijde er op minder dan twee dagen in zou slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen. U verklaart immers zelf geen idee te hebben hoeveel hij voor uw reis betaalde of op welke manier hij de reis kon bekostigen (CGVS p. 23). U weet bovendien niet wat zijn beroep is

(CGVS p. 14). Uw vader bleek reeds meegenomen door de taliban en u had geen enkele andere ooms of tantes waarop u kon terugvallen (CGVS p. 14-15).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen zorgt er dan ook voor dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw persoonlijke vluchtmotieven.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Uw tazkera en het document van de moskee kunnen enkel een bewijs zijn van uw identiteit en herkomst. Hetzelfde geldt voor de tazkera van uw vader. Hierbij dient bovendien gewezen te worden op de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Verder kan u geen enkel reisbescheiden voorleggen en bewijst u uw reisweg niet: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. De e-mail met opmerkingen die u het CGVS nog bezorgde op 18 oktober 2021 via uw loco advocaat bevat volgende opmerkingen: dat het districtshuis in Kunduz ligt, hetgeen zijn provincie is en uiteraard nogal evident is, dat u niet mullah Hadus gezegd heeft, dat "Haris" Kari moet zijn en een herformulering van een wegbeschrijving die gevraagd werd waarvan het antwoord voor u niet duidelijk was. Geen van deze opmerkingen doet echter afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in

de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen.

Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de

taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren,

zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte beginselen, gaat verzoeker in op zijn kwetsbaar profiel. Hij benadrukt zijn minderjarigheid op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming en de omstandigheid dat hij op 16 jarige leeftijd zijn herkomstland heeft verlaten. Hij stelt dat er rekening moet worden gehouden met de leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid, indien een minderjarige verzoeker betrokken is. Hij gaat in op verschillende nationale en internationale bepalingen, waarin wordt aangegeven dat minderjarigen een kwetsbare groep zijn en waarin wordt ingegaan op het hoger belang van het kind.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de individuele vrees.

Verzoeker benadrukt het verschil tussen de subjectieve en de objectieve elementen, waarbij deze laatste elementen moeten doorwegen. Hij benadrukt opnieuw dat rekening moet worden gehouden met zijn minderjarigheid, bij de beoordeling van zijn relaas, evenals met zijn beperkte scholing.

Verzoeker stipt aan dat minderjarige jongens en tieners worden gevisieerd door de taliban en worden vervolgd omwille van hun geslacht en jonge leeftijd. Hij stelt te behoren tot de sociale groep "(minderjarige) jongens/jongeren".

Verzoeker gaat verder in op de rekrutering, waarbij hij erop wijst dat de enkele omstandigheid dat gedwongen rekrutering slechts zelden voorkomt, niet inhoudt dat dit niet gebeurt. Verder meent hij dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij wel degelijk voldoende kennis had over de taliban in zijn regio. Wat betreft de elementen van na zijn vertrek, benadrukt verzoeker dat hij hier enkel maar kan verklaren wat hij van een ander heeft gehoord.

Verzoeker geeft aan dat de bestreden beslissing dateert van zeven maanden na het onderhoud, waarbij er zich intussen nieuwe gebeurtenissen hebben voorgedaan, met name dat verzoekers broer is gewond geraakt door toedoen van de taliban.

Verzoeker benadrukt het belang van een toekomstgerichte beoordeling van zijn vrees, waarbij hij zich thans in een kwetsbare positie bevindt omdat hij op 16-jarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten en sindsdien in Westerse landen verblijft. Verzoeker verwijst naar landeninformatie, waarin wordt ingegaan op de risico's voor terugkeerders. Tevens verwijst hij naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), inzake de erkenning van de vluchtelingenstatus omwille van verwestering.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij gaat in op de veiligheidssituatie, waarbij hij erop wijst dat het frappant is dat men in het verleden de subsidiaire beschermingsstatus kreeg wanneer men afkomstig was uit een taliban gecontroleerd gebied, doch dat dit thans niet meer wordt verleend, ook al is de taliban nu overal aan de macht. Verzoeker verwijst naar de samenwerkingsplicht, waarbij hij aangeeft dat de commissaris-generaal actief dient mee te werken. Verzoeker verwijst naar de twee situaties, voorzien in het arrest Elgafaji, waarbij hij stelt dat de commissaris-generaal van oordeel is dat de situatie thans aanleunt bij de tweede hypothese, met name dat er individuele omstandigheden moeten worden aangetoond. Hij benadrukt dat er persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, verhogen. Hij stipt aan dat hij op jonge leeftijd Afghanistan verliet en dat hij sindsdien in Westerse landen verblijft. Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270.813, waarin werd gewezen op de onstabiele aard van de situatie. Verzoeker geeft aan dat de overzichten van ACLED regionale verschillen aan het licht brengen.

Verzoeker gaat vervolgens in op de preciaire sociaaleconomische en humanitaire situatie. Hij verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270.813. Verzoeker gaat in op het handelen van de taliban en de strikte en verregaande toepassing van de sharia, waarmee de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden. Verzoeker verwijst naar diverse landeninformatie, waaruit de grootschalige mensenrechtenschendingen van de taliban blijken. Hij stelt dat de taliban verantwoordelijk is voor de preciaire humanitaire situatie. Verzoeker verwijst naar een rapport van NANSEN, waarin de vergelijking wordt gemaakt met de situatie van Al-Shabaab in Somalië.

Verzoeker verduidelijkt en schetst de preciaire sociaaleconomische situatie en de hongersnood in Afghanistan. Hij verwijst naar en citeert uit diverse landeninformatie dienaangaande.

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift stukken aangaande zijn verwestering toe.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 15 mei april 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.*

3.2. Verzoeker maakt op 24 april 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin hij zijn verwestering verder concretiseert en diverse getuigenverklaringen en bewijsstukken voegt.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging

of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153)

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota, onder meer, naar zijn verwestering en de daaruit voortvloeiende vrees om bij een terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban, die hem zullen beschouwen als een ongelovige.

5.1.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of*

individuals”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.3. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat, gelet op zijn verklaringen, verzoeker bij het verlaten van Afghanistan 15 à 16 jaar oud was en het indien van zijn beschermingsverzoek op 12 augustus 2020 ongeveer 16 à 17 jaar oud was. Verzoeker heeft heden de leeftijd van 19 jaar. Verzoekers leeftijd wordt niet betwist. Verzoeker verblijft sinds augustus 2020 in België, dit is ondertussen bijna drie jaar. Gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België heeft verzoeker een deel van zijn puberteit, een belangrijke en

bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust “westerse” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt.

5.1.4. Uit de stukken van het verzoekschrift en de aanvullende nota blijkt dat verzoeker aanvankelijk in een opvangcentrum verbleef, waarbij hij sinds 16 september 2021 in begeleiding is bij de dienst Amber, in het kader van Contextbegeleiding in functie van autonoom wonen (CBAW). Bij aanvang van de begeleiding verbleef verzoeker in “Halte 51”, een jongerenopvangcentrum waar ook veel Belgische jongeren verblijven. Sinds 1 april 2023 verblijft verzoeker zelfstandig in een eigen studio. Uit de neergelegde verslagen en getuigenverklaringen, blijkt dat verzoeker aanvankelijk moeite had om mensen te vertrouwen. Uit een uitgebreid verslag van het CLB Leuven, dat betrekking heeft op zijn verblijfsduur in een opvangcentrum, blijkt dat verzoeker in het begin van zijn verblijf weliswaar vriendelijk en sociaal was, doch ook een zekere neerslachtigheid had en problemen had om zijn emoties te reguleren, waardoor er sprake kon zijn van incidenten met andere jongeren. In het verslag wordt aangegeven dat verzoeker niet durfde aangeven als hij iets niet begrijpt en niemand wil lastigvallen met zijn problemen. Er wordt als begeleidingspiste geopperd om verzoekers vertrouwen te winnen door regelmatig met hem te praten, waardoor hij zich al meer openstelt. Uit de getuigenissen van de begeleiders en hulpverleners van “Halte 51” blijkt ook dat verzoeker aanvankelijk tijd nodig had om te wennen, maar dat hij na een tijdje open met zijn begeleiders kon praten. Verzoeker volgde een cursus van het CAW “*Mind-Spring Junior*”, dat verschillende sessies omvatte, waaronder omgaan met verandering; omgaan met stress; omgaan met culturele verschillen en gewoonten; ed. Er wordt aangegeven dat verzoeker geen aanvaringen met andere jongeren had en zich steeds aan de regels hield. Uit de verschillende getuigenissen van verzoekers vervolgschoolcoach, blijkt dat verzoeker – na te zijn losgerukt van zijn roots en familie – eindelijk weer vaste grond onder zijn voeten heeft, waarbij hij hier belangrijke jaren van zijn ontwikkeling heeft doorgemaakt. De vervolgschoolcoach verklaart dat verzoeker een ruim netwerk heeft uitgebouwd, waarbij hij helemaal ingeburgerd is in Leuven, alwaar hij voetbalt, bokst en een studentenjob heeft. De vervolgcoach merkt op dat verzoekers leven een Vlaams accent heeft gekregen, waarbij hij zijn aanvankelijk Afghaanse vriendenkring heeft uitgebreid met Belgische vrienden en vriendinnen, waaronder ook een Belgische vriendin met wie hij een relatie onderhoudt. Er wordt aangegeven dat verzoeker in de voorbije jaren is opgegroeid tot een jonge man, die ondanks de moeilijke situatie nooit op zijn lauweren heeft gerust en steeds de adviezen en aanwijzingen van zijn begeleiders heeft opgevolgd. Uit de neergelegde stukken blijkt verder dat verzoeker OKAN-onderwijs heeft gevolgd en op heden sanitaire technieken studeert in duaal onderwijs, ten behoeve waarvan hij ook stage loopt. De neergelegde foto's tonen verzoeker in verschillende uitstappen, onder andere met zijn school en voetbalploeg. Uit het geheel van de stukken kan dan ook een evolutie en groei in verzoekers persoon worden waargenomen, waarbij hij zich – hierin gesteund door het ruime netwerk aan begeleiders en hulpverleners – meer en meer heeft losgekoppeld van de waarden en normen, die van hem worden verwacht in een traditionele Afghaanse context, en meer en meer aansluiting vindt bij de Westerse waarden en normen.

5.1.5. Daargelaten de vraag of bovenstaande elementen volstaan opdat kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk verwesterd is en westerse waarden en normen volledig heeft geïnternaliseerd, geeft verzoeker door voormelde keuzes in zijn leven blijk van een zekere openheid ten aanzien van westerse waarden en normen, die voor een Afghaanse jongen in de huidige strikt conservatieve en extreme patriarchale samenleving onder het taliban-regime zeer opvallend zijn en niet onopgemerkt zullen blijven in de Afghaanse gemeenschap. Gelet op voorgaande kan worden aangenomen dat verzoeker zijn keuzes alsook zijn gedragingen en kenmerken die daaruit voortvloeien, niet steeds zal kunnen verbergen wanneer hij bij terugkeer naar Afghanistan zou trachten traditionele gebruiken en normen terug in acht te nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico mee dat verzoeker onder de aandacht van de taliban zal komen. Hierbij moet ook rekening gehouden worden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en waaruit blijkt dat personen die als ‘verwesterd’ worden beschouwd, het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging daar de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, gelet op zijn jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan, meent de Raad dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt waarbij niet kan worden uitgesloten dat hij niet steeds de nodige reflexen zal hebben om het “spel” te spelen

5.1.6. Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een

terugkeer naar Afghanistan zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met zijn profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen

5.1.7. Gelet op het geheel dat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn jonge leeftijd en zijn uitgebreid gedocumenteerde individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afgaanse context onder het taliban-regime en de precare veiligheidssituatie in zijn provincie van herkomst, *in casu* Kunduz en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een (toegeschreven) politieke of godsdienstige overtuiging.

5.1.8. De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA Country Guidance (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

5.1.9. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA Country Guidance concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

5.1.10 In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.11. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de commissaris-generaal, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES